

www.parohiaserbanvoda.ro

Cuvântul care zidește

NU LIPSI DE LA LITURGHIA EUCARISTICĂ,
PENTRU CĂ EA NU ESTE COMPLETĂ FĂRĂ TINE!

DUMINICA A 21-A DUPĂ RUSALII
(A Sfinților Părinți
de la Sinodul al VII-lea Ecumenic)
(Pilda semănătorului)

SF. PROROC OSEA;
SF. CUV. MC. ANDREI
DIN CRETA

PILDA SEMĂNĂTORULUI

Auzim astăzi, de atâtea ori, că toți avem același Dumnezeu. Și că Dumnezeu este bun. Și, dacă este bun, în chip necesar este obligat să-i mântuiască pe toți. Că nu contează cum te rogi, cui te rogi, că toți ne vom mântui cumva.

Aceasta este o învățătură stricată și nicidecum mărturisitoare. Este asemenea unei semințe căzute pe piatră. Țărâna care este peste piatră ar putea să dea un colț de rod, dar neavând umezeală se usucă.

Cum ne spune Mântuitorul, pentru mileniul trei poate să fie o sămânță năpădită de spini. Pentru că spinii aceștia sunt propunerea unei civilizații post-moderne nihiliste, în care trăim noi, pe care noi am alcătuit-o, care nu mai este ceva abstract, ci este rodul mâinilor noastre, civilizația aceasta care propune belșug și plăcere, dar pentru care cere în schimb grijă. Spinii sunt dorința noastră de a avea, de a trăi bine, de a nu face efort, nici jertfă, de a satisface toate plăcerile. Dar pentru toate acestea plătim cu o grijă aproape patologică.

Și mai este un pământ bun, arat, mănos, îngrașat, în care dacă va cădea sămânța va aduce rod însutit.

Ce s-a întâmplat cu pământul sufletului românesc? Pământul acesta românesc a primit niște semințe ucigătoare, pesticide, care până la urmă au nimic și sămânța. Aceasta este ideologia bolșevică.

Ce s-a întâmplat cu noi? Parcă suntem inerti, paralizați de grijile noastre, care au strivit sufletul și sufletul nu mai poate vedea limpede. Privim, dar nu vedem, auzim, dar nu înțelegem. Minte primește informații, dar nu există discernământ. Nu mai suntem în stare să distingem adevărul de minciună, lumina de întuneric.

Semănătorul este Dumnezeu, după cum știți. Sămânța sa este Vestea cea bună, Evanghelia. Cuvintele acestea, care sunt dătătoare de viață, trebuie să aducă rod. Au trecut 2.000 de ani de când Evanghelia a fost propovăduită pe pământ.

Oare când va veni a doua oară Mântuitorul va mai găsi credință pe pământ? Spun unii – și pe bună dreptate – că profilul omului nou de astăzi îl va instala pe antihrist în aplauze. Vor fi unii, puțini, „Nu te teme turmă mică!”, care se vor opune.

Fie ca sămânța căzută pe pământul cel bun să aducă rod însutit.

M-am întrebat întotdeauna de ce ia diavolul sămânța din inimile oamenilor. O spune Domnul: ca nu cumva crezând să

se mântuiască. Cine nu păstrează cuvântul lui Dumnezeu nu poate să se mântuiască. Asupra inimii neîncălzite de cuvântul lui Dumnezeu stă la pândă diavolul ca să fure.

Fericit cel ce păstrează cuvântul lui Dumnezeu în inima sa ca pe un bun de cel mai mare preț, nelăsând nici oamenilor, nici demonii să calce în picioare și să fure sfânta sămânță.

Amin! ❖

Părintele Dinu

La sfârșitul veacului la XVII-lea, catolicii pierduseră teren în toată Europa în fața calvinilor și luteranilor. De aceea, pentru a câștiga, apelau la măsuri extreme pentru atragerea ortodocșilor din estul Europei. Biserica Unită sau Biserica Greco-Catolică din Transilvania a apărut oficial în luna martie, anul 1701, la Viena, în urma presiunilor Bisericii Romano-Catolice - reprezentată în special prin iezuiți - și a monarhiei habsburgice, asupra clerului românesc din Ardeal, condus de mitropolitul Atanasie Anghel.

Uniația în Transilvania

Uniația era în sine o modalitate de prozelitism practică de Biserica Romano-Catolică prin atragerea creștinilor ortodocși aflați sub vremelnică stăpânire catolică la catolicism. Uniația presupunea acceptarea conducerii papale și a câtorva dogme catolice, păstrându-se însă folosirea ritului ortodox și a limbii originare. Toate acestea erau îngăduite de către Roma în vederea latinizării ulterioare a creștinilor uniți.

Uniația s-a bazat pe slăbiciunea unora din preoții și protopopii români, care au cedat promisiunilor de îmbunătățire a stării lor materiale - căci și ei erau considerați iobagi, ca toți românii - și a constrângerilor politice, religioase, de multe ori însoțite de forța armată, împotriva ortodocșilor. Națiunile recunoscute atunci în Transilvania erau maghiarii, sașii și secuii, românii având statutul de tolerați, iar credințele recunoscute erau catolică, calvină, luterană și unitariană. Ca să înțelegem însă mai bine contextul istoric, îl vom cita pe iezuitul Andrei Freyberger, cel care descrie actul unirii cu Roma papală de la 1701 și spune despre clericii români ortodocși: „Preoții sau parohii se socoteau printre iobagi, care nume indică servajul; în ce privește contribuțiile, transporturile, încasarea dărilor, precum și a altor sarcini, angarale și servituți, nu se făcea nici o deosebire între ei și laici, fiind supuși și ei robiei.” Iar legea din „Approbatæ Constitutiones”, adoptate la 1653, preciza: „Românii să fie ținuți în robie deplină și perpetuă, ei fiind în țară numai tolerați, până când va plăcea principelui și proprietarilor de pământ...”

Noua stăpânire habsburgică, pentru a-și consolida dominația, a început o luptă pentru a slăbi puterea calvinilor și a întări confesiunea catolică prin aducerea românilor ortodocși sub influența Scaunului papal. Românii din Ardeal însă au

Inchisoarea din Kufstein - Austria

Istoria românilor și a Ortodoxiei în Ardeal a cunoscut multe pagini negre, căci stăpânirile ce s-au succedat aici i-au considerat pe români inferiori, iar credința și drepturile lor au fost, dacă nu interzise sau limitate, în cel mai bun caz - pentru o vreme - doar tolerate.

Mulți mărturisitori și apărători ai credinței străbune au trecut prin persecuții, temnițe, chinuri și chiar moarte martirică. Pe unii îi știm, pe alții nu i-am cunoscut, căci vremurile au așternut nemeritat uitarea peste numele lor. Alții, la vremea cuvenită, au fost canonizați .

rezistat eroic chiar și după jumătate de secol de eforturi organizatorice, materiale și legislative pentru a-i acapara pe toți ortodocșii de aici.

Din rândul preoților și credincioșilor ortodocși români din Transilvania s-au ridicat numeroși apărători ai dreptei credințe, în fața încercărilor disperate ale autorităților habsburgice de a-i trece cu forța pe toți la uniație. Între aceștia se numărau cuvioșii ieromonahi Visarion Sarai, Sofronie de la Cioara și Nicodim, protopopul Nicolae Pop din Balomir, preoții Moise Măcinic din Sibiel și Ioan din Galeș, Ioan din Aciliu, Ioan din Poiana Sibiului, Ioan și Oprea din Săliște, Ioan Piuaru din Sadu, preotesele din Tilișca, Poiana și Deal, credincioșii țărani Oprea Miclăuș din Săliște, Ioan Oancea din Făgăraș, Constantin Petric din Jina, Ioan Crăciun din Cărpiniș, Toma Maier din Răhău, Tănase (Todor) Todoran din Bichigiu - în părțile Bistriței. Sunt însă și alte mii de nume de preoți și credincioși - bărbați, femei și chiar copii - mai ales din satele: Săliște, Poiana, Jina, Tilișca, Deal, Cărpiniș, Colun, Cuzdrioara, lângă Dej etc, uciși sau morți în urma suferințelor îndurate, maltratați, întemnițați, bătuți ori alungați din satele lor!

Anul 1761 rămâne pentru românii ortodocși din Transilvania un an de cumplită teroare, căci împărăteasa Tereza trimite pe generalul Adolf Bucow să potolească răzmerițele și să distrugă toate

lăcașele de cult ortodoxe: bisericile de zid sunt distruse cu tunurile, iar bisericile de lemn - incendiate. Numărul bisericilor și mănăstirilor ortodoxe ce au căzut pradă atacurilor soldaților lui Bucow sunt, după unele informații, peste 150 și, din păcate, după anul 1762 nu mai putem vorbi în Transilvania de viață monahală ortodoxă.

Sfântul Cuvios Mărturisitor Visarion

Născut pe la anul 1714 în Bosnia, din părinți creștini ortodocși, Maxim și Maria, pleacă la vârsta de 18 ani la Ierusalim spre a se închina la Sf. Mormânt. Intră în obștea Măn. Sf. Sava, unde este călugărit cu numele de Visarion. După o vreme, vine în Slovenia, unde stă 7 ani la Măn. Pacra. Acolo este hirotonit preot.

Din ianuarie 1744 îl găsim pe Cuv. Visarion în Ardeal pentru a apăra ortodoxia de aici. Merge la Deva, Orăștie, Alba Iulia, Săliște, până aproape de Sibiu. Dar pe drum, între Săliște și Sibiu, Cuviosul Visarion este arestat de soldații austrieci și dus la judecată la Viena. Supus chinurilor, după aproape un an cuviosul își dă sufletul în mâinile Mântuitorului Iisus Hristos.

Sfântul Cuvios Mărturisitor Sofronie

S-a născut la sfârșitul secolului al XVIII-lea în comuna Cioara (azi Săliște, județul Alba), din părinți binecredincioși pe nume Ioan și Oana, tatăl său fiind

preot în comuna Cioara între anii 1680 și 1720. Sofronie alege și el calea grea a preoției, fiind hirotontit preot de mir. În anul 1754 îi moare soția, iar el, rămas văduv, lasă pe fiul său preot în Parohia Cioara și pleacă la Măn. Cozia. Aici, după o vreme, este tuns în monahism. Se întoarce la Cioara în anul 1756 și zidește un schit în codrul din Păișorul Cioarei, pe locul altui schit mai vechi, închinat Măn. Cozia. Însă în mai 1757, primarul maghiar și alți 12 oameni distrug schitul, iar Cuv. Sofronie este obligat să se ascundă o vreme prin diferite sate.

În toamna anului 1759 îl găsim pe Cuv. Sofronie de la Cioara în fruntea rezistenței în fața uniției, umblând în satele din județul Hunedoara și îndemnându-i deschis pe credincioși să-i alunge pe preoții uniți și să rămână statornici în credința ortodoxă. Datorită acestei acțiuni, în preajma Crăciunului din anul 1759, este arestat și închis la Bobâlna, lângă Orăștie. Este eliberat de către aproximativ 600 de credincioși conduși de preotul Ioan din Săliște.

Cuv. Sofronie se îndreaptă spre Munții Apuseni, continuând apărarea ortodoxiei. Prins din nou și întemnițat la Abrud, scapă de temniță cu ajutorul lui Dumnezeu. Începe o acțiune de organizarea a Bisericii Ortodoxe în Ardeal, ajungând astfel la Alba Iulia unde a convocat „sinodul” de la 14-18 februarie 1761. În acest context, împărăteasa Maria Tereza este pusă în fața evidenței și constrânsă să accepte cererile românilor. Așa se face că la 11 iunie 1761, cel dintâi Episcop Ortodox, Dionisie Novacovici, ajungea în Biserica din Șcheii Brașovului. Despre Cuv. Sofronie știm că a trecut granița, a ajuns la Argeș, unde, după o vreme a plecat la Domnul.

Sfântul Mucenic Oprea

Sfântul Mucenic Oprea Miclăuș a fost un țaran ortodox din Săliștea Sibiului. Începând cu anul 1748, țaranii din Săliște, precum și mai mulți alți preoți și credincioși ortodocși încep să trimită o serie de memorii și petiții succesive către mitropolitul sârb de Carloviț, către guvernatorul Transilvaniei, către cancelaria imperială și chiar către împărăteasa Maria Tereza, cerând eliberarea celor arestați, libertatea credinței și încetarea abuzurilor autorităților împotriva credincioșilor și preoților ortodocși. Oprea Miclăuș s-a înfățișat de cel puțin trei ori înaintea împărătesei Maria Tereza prezentând protestele românilor din Transilvania și cerând libertate pentru credința strămoșească.

Primul drum spre Viena l-a făcut în toamna anului 1748, fiind însoțit de Ioan Oancea din Făgăraș. Ei cereau împărătesei libertate pentru „legea Răsăritului” și

anume ca românii ortodocși din Ardeal să fie scutiți de persecuții și să li se îngăduie să păstreze credința lor ortodoxă. Al doilea drum la Viena a avut loc în toamna anului 1750, alături de alți cinci români, cu altă cerere prin care anunță că vor pleca din țară dacă nu li se oferă libertate pentru credință. A plecat din Viena însoțit de preotul Moise Măcinic din Sibiel și s-au oprit în Banat și au rămas acolo. Săliștenii au adus lui Oprea o nouă plângere, semnată de mulți credincioși, pentru a o prezenta împărătesei. Îndată ce au prezentat plângerea, Oprea Miclăuș, preotul Moise Măcinic și preotul Ioan din Galeș au fost prinși și condamnați la închisoare pe viață la Kufstein, în Munții Tirolului, Austria.

Sinodul Bisericii Ortodoxe Române a hotărât pe data de 28 februarie 1950 canonizarea Sf. Visarion și Sofronie ca „Sfinți Cuvioși Mărturisitori” și a lui Oprea Miclăuș ca „Sfânt Mucenic”. Pe data de 21 octombrie 1955 a avut loc proclamarea solemnă a canonizării lor în Catedrala Reîntregirii din Alba-Iulia.

Sfinții Preoți Mărturisitori Ioan din Galeș și Moise Măcinic din Sibiel

Nu ne-au rămas prea multe date despre primii ani de viață ai preotului Ioan Ioaneș, slujitor în satul Galeș din Transilvania (jud. Sibiu). În lipsa unui episcop ortodox în Transilvania, el a fost probabil hirotontit la București, Râmnic sau Carloviț (Serbia). S-a numărat printre cei mai îndrăzneți apărători ai credinței ortodoxe, în fața oricăror încercări ale autorităților habsburgice de a impune unirea transilvănenilor cu Biserica Romei.

Aflăm din mai multe documente de la

mijlocul secolului al XVIII-lea despre activitatea sa și anume că el era unul dintre preoții care se împotriveau activ acceptării de către ortodocși a unirii cu Roma. Împreună cu alți preoți și credincioși, el trimite în decembrie 1750 mitropolitului ortodox sârb din Carloviț un memoriu din partea românilor din sudul Transilvaniei în care-i relatează suferințele pe care românii le aveau de răbdat din partea autorităților care-i obligau pe ortodocși să accepte unirea cu Roma.

În anul 1752, împreună cu preotul Ioan din Poiana Sibiului și cu mai mulți români, preotul Ioan din Galeș redactează alt memoriu adresat împărătesei Maria Tereza (1717-1780). Pleacă la Becicherec, în Banat, unde se întâlnește cu preotul Moise Măcinic din Sibiel și cu Oprea Miclăuș, cărora le dă documentul care urma să fie prezentat la Curtea de la Viena.

Este arestat în mai 1756, fiind trimis în lanțuri la Sibiu, apoi la Deva și în 1757 în Banat. Este transferat în închisoarea de la Graz (Austria), fiind condamnat la închisoare pe viață din ordinul împărătesei Maria Tereza. Este mutat apoi la închisoarea Kufstein. Conform unui document din anul 1780 care probabil se referă la el, preotul Ioan din Galeș a rămas în închisoare peste 24 de ani, până la adormirea sa întru Domnul. Primește astfel la Kufstein cununa muceniciei.

Moise Măcinic a fost și el unul din contestatarii unirii Mitropoliei Bălgradului (Albei Iulia) cu Biserica Romei, fiind unul din apărătorii Ortodoxiei în Transilvania.

La data de 20-21 iunie 1992, Sinodul Bisericii Ortodoxe Române a hotărât canonizarea celor doi preoți ca „Sfinți Preoți Mărturisitori”. ❀

PĂRINTELE PAISIE OLARU

21 de ani de la nașterea sa în Ceruri

Părintele Paisie Olaru a fost un mare duhovnic ortodox român.
Născut la 20 iunie 1897, în satul Stroiști, comuna Lunca, județul Botoșani,
a făcut parte dintr-o familie cu cinci copii, fiind mezinul familiei.
Părinții săi, Ioan și Ecaterina, i-au dat, la botez, numele de Petru.

În anul 1921, Petru intră în viața monahală la Schitul Cozancea și-și schimbă numele în Paisie. În anul 1943 este hirotonit diacon, iar în 1947, preot. A fost un timp egumen la schitul de metanie, ca mai apoi să se retragă la Mănăstirea Sihăstria, unde devine duhovnic al întregii obști, până la sfârșitul vieții sale.

Între anii 1972-1985 se nevoiește ca sihastru la Schitul Sihla, iar în ultimii cinci ani de viață, bolnav, se întoarce în chilia sa de la Sihăstria. Trece la cele veșnice în noaptea de 18 octombrie 1990.

La Spovedanie nu era prea aspru la canoane, căci ținea cont de așezarea sufletească a fiecăruia și era blând cu toți, precum spunea Sfântul Efreim Sirul: „Chipul aducerii la pocăință este numai al blândeții”. Cu iertarea, cu răbdarea și blândețea lui a câștigat multe mii de suflete, jertfindu-se pe sine pentru alții.

Amintiri despre Avva Paisie

• Arhimandritul Ilie Cleopa a fost ucenic și prieten al părintelui. De la acesta se păstrează o scurtă descriere, care cuprinde întreaga viață închinată lui Dumnezeu și oamenilor: „Așa era Părintele Paisie Olaru: smerit, tăcut, blând, înțelept la cuvânt, foarte milostiv și iubitor de aproapele. Întotdeauna căuta pacea cu toți și iubea liniștea. Nu-i plăcea să trăiască între mulți și își ascundea viața și nevoița. Nimeni nu știa cum se roagă în chilie, ce lucrare are mintea și inima lui, cât sta la masă și cât se odihnește. Plângea cu cel care plânge și se bucura cu cel ce se bucura. Nu ținea la haine bune, la bani, la nimic și fugea de cinste, de laudă, de multa vorbire, de clevetire și de oameni mari”.

❖ Părintele Victorin Oanele, starețul Mănăstirii Sihăstria, descris și el, în chip minunat, viața și nevoițele părintelui Paisie: „La despărțire, părintele Paisie adresa obișnuitul său salut: «Să ne întâlnim la ușa raiului!». Unii dintre ucenici îl întrebau: «Noi vrem să ne întâlnim cu toții în rai. De ce doriți să ne întâlnim la ușa raiului?». Iar bătrânul răspundea cu nădejde și blândețe: «Să ne vedem noi scăpați de viclenii diavoli și ajunși la ușa raiului, că aici strigăm la Maica Domnului, cerem ajutorul

sfinților, plângem la ușa milostivirii Mântuitorului și nu ne lasă El afară. Până aici este greu! Dacă ajungem noi acolo, strigăm la Maica Domnului: «Ușa milostivirii deschide-o nouă...» și Măicuța Domnului, cu rugăciunile ei, ne va deschide ușa să intrăm în rai, că ea ne ajută tuturor la mântuire. De aceea, în fiecare zi suntem datori să-i citim dimineața Acatistul Bunevestiri și seara Paraclisul, căci este tuturor mamă, «acoperământ și grabnică ajutoare»”.

„Din aceste scurte întâlniri cu părintele Paisie, multe suflete s-au liniștit, multe întrebări fără răspuns au fost dezlegate, mulți călugări și credincioși s-au luminat văzând blândețea, liniștea, smerenia și înțelepciunea părintelui, căci îndelunga lui răbdare, tăcerea, rugăciunea de taină și lacrimile ajungeau până în inimile oamenilor”, spunea arhimandritul Victorin Oanele.

❖ Arhimandritul Ioanichie Bălan spunea despre sfinția sa: „cel mai important lucru la acest mare duhovnic era puterea lui harismatică cu care pătrundea sufletul și conștiința credincioșilor. Apoi, mila și iubirea profundă cu care primea pe toți, și smerenia unită cu blândețea prin care cucerea și întorcea la pocăință, transformând radical pe cei care veneau la el cu credință. Toate aceste daruri cu care a fost înzestrat de Dumnezeu l-au făcut cunoscut în toată țara și l-au învrednicit să aibă un mare număr de fii duhovnicești, mireni și călugări de toate vârstele și stările sufletești, fiind considerat duhovnicul cel mai căutat și cu cei mai mulți fii sufletești din țara noastră în ultimele decenii...”.

❖ După 40 de zile de la adormirea părintelui Paisie, ucenicul său a ațipit și l-a văzut în vis pe acesta plângând. Ucenicul, întristat, i-a sărutat crucea și

mâna și l-a întrebat: «De ce plângi, părinte Paisie? Te doare ceva?». Iar el i-a răspuns: «Nu, dragii mei. Dar dacă voi nu plângeți, plâng eu pentru voi, că tare este greu de ajuns la rai. O, câtă nevoie și câtă frică are sufletul atunci! Și dacă nu plângi tu pentru tine aici, cine să te plângă după moarte? Că numai pe cel ce îl doare inima și are conștiința curată, numai acela plânge. Vedeți cum trece timpul?! Vai, vai, să nu vă treceți timpul fără folos, că nu-l mai întâlniți. Ce puteți face astăzi, faceți, și nu amânați pe mâine, că nu știm dacă mai ajungem până atunci. Că dacă poți și nu faci, ai mare păcat, și de ochii Domnului nu poți ascunde nimic... Orice faci, se caută scopul cu care faci acel lucru. Dorești să placi oamenilor sau lui Dumnezeu? Luați seama că tare este scump raiul și tare este greu de ajuns la rai. Aveți grijă de suflet, că mare răspundere are fiecare pentru el. Că nu anii ne ajută, ci faptele, dragii mei».” ❖

PROGRAMUL BISERICII ȘERBAN VODĂ ÎN PERIOADA 17-24 OCTOMBRIE 2021

ZIUA	ORA	SLUJBE/activități
Duminică 17.10	08 ⁰⁰ -12 ⁰⁰	Duminica a 21-a după Rusalii (Pilda semănătorului - a Sfinților Părinți de la Sinodul al VII-lea Ecumenic) - Utrenia, Sfânta Liturghie
Miercuri 20.10	07 ³⁰ -09 ³⁰ 17 ⁰⁰ -20 ⁰⁰	Sfânta Liturghie Sfântul Maslu
Vineri 22.10	07 ³⁰ -09 ³⁰ 17 ⁰⁰ -19 ⁰⁰	Sfânta Liturghie Vecernie; Acatist
Sâmbătă 23.10	07 ³⁰ -09 ³⁰	Sfânta Liturghie; Parastas pentru cei adormiți
Duminică 24.10	08 ⁰⁰ -12 ⁰⁰	Duminica a 23-a după Rusalii (Vindecarea demonizatorului din ținutul Gherghesenilor) - Utrenia, Sfânta Liturghie